

1. Referentie

Referentie	Verdonck, D. (2001). <i>Bemiddeling. De eigenheid en verscheidenheid van de bemiddelingscommissies inzake bijzondere jeugdbijstand tien jaar na de start</i> . Onuitgegeven onderzoeksrapport, K.U. Leuven, Faculteit Rechtsgeleerdheid, OGJC.
Taal	Nederlands
ISBN	/
Publicatievorm	Onderzoeksrapport

2. Abstract

Op 1 december 1990 gingen de bemiddelingscommissies inzake Bijzondere Jeugdbijstand van start. Zij dienden zowel methodisch als structureel een nieuw werkterrein uit te bouwen. Ze zijn nu ruim 10 jaar operationeel en daarom wordt de huidige werking van de commissies evenals de evoluties op methodisch en theoretisch vlak onderzocht.

De leidraad doorheen het onderzoek vormt de tweedelige doelstelling die men had bij de invoering van de commissies, namelijk de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening en het streven naar emancipatie.

Er wordt ook bijzondere aandacht geschonken aan het in kaart brengen van de regionale verschillen in de werking van de commissies om van daaruit eventuele knelpunten vast te stellen.

Gezien de korte duur van het onderzoek, 7 maanden, betreft het voornamelijk een beschrijvend onderzoek en wel vanuit het perspectief van de betrokkenen bij de bemiddelingspraktijk.

3. Trefwoorden

Thema('s)	Politie & justitie, welzijn
Trefwoord(en)	Bemiddelingscommissie, bijzondere jeugdbijstand, comité voor bijzondere jeugdzorg, hulpverlening

4. Onderzoeker

Opdrachtgever	Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Afdeling Algemeen Welzijnsbeleid
Onderzoeker(s)	Dries Verdonck Onderzoeksgroep Jeugdcriminologie Katholieke Universiteit Leuven Hooverplein 10 3000 Leuven Tel: 016 32 40 10 Fax: 016 32 40 14

5. Onderzoeksvraag

Onderzoeksvraag	In welke mate kan het originele theoretische concept van bemiddeling als methodiek nog gehanteerd worden als een toetsingskader voor de huidige concrete bemiddelingspraktijk van de bemiddelingscommissies? In welke mate en op welke wijze wordt er invulling gegeven aan de 2 basisdoelstellingen van de decretaal wetgever: de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening en het streven naar emancipatie? Wat zijn de regionale verschillen tussen de commissies onderling en wat zijn de knelpunten met betrekking tot de diverse werkingsaspecten?
Hypothesen	/

6. Methode

Onderzoeks-methode	Literatuurstudie. Explorerende gesprekken met de contactambtenaar. Er werd ook bij 6 commissies een bemiddelingszitting geobserveerd. Telefonisch interview afgenomen van alle secretarissen. Systematische observaties van bemiddelingszittingen. Face-to-face interview van de voorzitters samen met één van de leden. Tenslotte werden er bij de 13 commissies relevante interne documenten verzameld. Er werd een kwalitatieve analyse gedaan van de resultaten om tot conclusies te komen.
Onderzochte groep	De 13 Bemiddelingscommissies van Vlaanderen
Bereik	Regionaal (Vlaanderen)

7. Resultaten

	I. In welke mate kan het originele theoretische concept van bemiddeling als methodiek nog gehanteerd worden als een toetsingskader voor de huidige concrete bemiddelingspraktijk van de bemiddelingscommissies? De onderzoeksgegevens met betrekking tot deze onderzoeksvraag laten toe te concluderen dat het 10 jaar geleden opgestelde globale toetsingskader voor bemiddeling binnen de commissies nog steeds in grote lijnen van toepassing wordt geacht door de huidige directe betrokkenen, maar tevens dat verdere uitwerking en nuancering van de bemiddelingsmethodiek met betrekking tot de concrete praktische inbedding en omstandigheden wenselijk en noodzakelijk is. II. In welke mate en op welke wijze wordt er invulling gegeven aan de 2 basisdoelstellingen van de decretale wetgever: de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening en het streven naar emancipatie? Op basis van de onderzoeksgegevens met betrekking tot deze onderzoeksvraag kan men stellen dat de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening evenals het streven naar emancipatie door de directe betrokkenen nog steeds als 2 belangrijke doelstellingen voor de commissies worden beschouwd. Met betrekking tot de haalbaarheid van de doelstellingen dient deze conclusie iets te worden genuanceerd. Het emancipatiestreven lijkt zeker haalbaar, terwijl de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening door concreet praktische gegevenheden afgeremd kan worden. III. Wat zijn de regionale verschillen tussen de commissies onderling en wat zijn de knelpunten met betrekking tot de diverse werkingsaspecten? Voor deze derde onderzoeksvraag kan geconcludeerd worden dat de bemiddelingspraktijk gedurende de 10 werkingsjaren binnen elke commissie een zeer duidelijke invulling heeft gekregen, maar ook dat er met betrekking tot meerdere werkingsaspecten opvallende verschillen zijn gegroeid tussen de bemiddelingscommissies onderling.
--	---

8. Publicaties op basis van hetzelfde onderzoek

Van Welzenis, I. & Verdonck, D. (2002). Onderzoek naar tien jaar Bemiddelingscommissies inzake Bijzondere Jeugdbijstand. *Panopticon*, 23, (3), 255-258.

Van Welzenis, I. & Verdonck, D. (2003). 12 jaar Bemiddelingscommissies inzake Bijzondere Jeugdbijstand. *Sociaal (deel 1)*, (1), 6-9.

Van Welzenis, I. & Verdonck, D. (2003). 12 jaar Bemiddelingscommissies inzake Bijzondere Jeugdbijstand. *Sociaal (deel 2)*, (2), 4-7.

9. Beleidsaanbevelingen

Ja

10. Samenvatting

Op 1 december 1990 gingen de bemiddelingscommissies inzake Bijzondere Jeugdbijstand van start. Zij dienden zowel methodisch als structureel een nieuw werkterrein uit te bouwen. Ze zijn nu ruim tien jaar operationeel en daarom wordt de huidige werking van de commissies evenals de evoluties op methodisch en theoretisch vlak onderzocht.

Het rapport bestaat uit acht hoofdstukken waarin volgende onderwerpen centraal staan: 'bemiddeling als opdracht', de interne werkingsaspecten, het bemiddelingsverzoek, 'van bemiddeling tot afhandeling', de visie van de betrokkenen, de doelstellingen van het decreet, de 45-dagenmaatregelen, de externe werkingsaspecten.

De leidraad doorheen het onderzoek vormt de tweedelige doelstelling die men had bij de invoering van de commissies, namelijk de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening en het streven naar emancipatie.

De betrokken personen achten de realisatie van de twee doelstellingen waarvoor de bemiddelingscommissies in het leven zijn geroepen, namelijk de optimalisering van de vrijwillige hulpverlening en het streven naar emancipatie, nog altijd een belangrijke opdracht die in de praktijk in grote lijnen effectief wordt waargemaakt.

Er wordt besloten dat er alle reden is om de commissies als schakel tussen de vrijwillige en gedwongen hulpverlening te laten bestaan, maar ook dat het noodzakelijk is om de inventaris van sterk uiteenlopende werkingsaspecten en moeilijk verenigbare visies met alle betrokkenen door te spreken en te bekijken in welke richting en op welke wijze de verschillen beperkt kunnen worden. Hierin lijkt een belangrijke taak te liggen voor het hoofdbestuur en met name voor de contactambtenaar van de commissies. De onderzoekers zijn geen voorstanders van een strikt keurslijf waaraan de commissies zich dienen te houden, maar volgens hen zijn bepaalde bemiddelingspraktijken na 10 jaar te ver uit elkaar gegroeid. Er worden dan ook concrete beleidsadviezen geformuleerd.